

بررسی استانداردهای بین‌المللی کار

درخصوص

خدمات اشتغال دولتی

مأخذ: Introduction to public employment

Services: (ILO) 1996

ترجمه: مریم شریفی

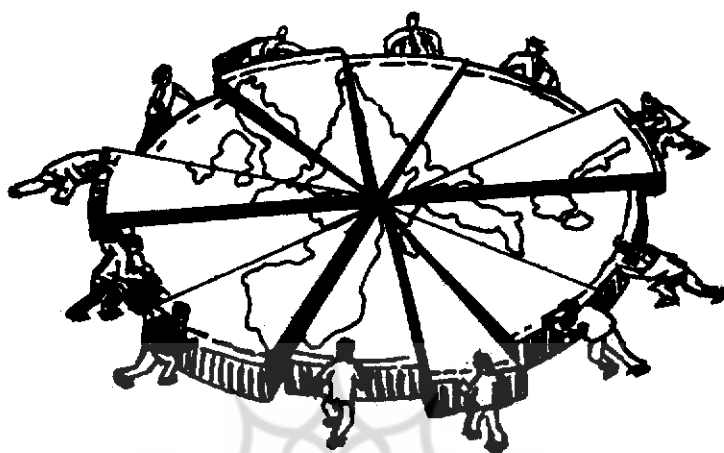
«قسمت اول»

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

برآوردن نیازهای کارگاهها و ادارات مختلف از طریق تأمین کادر مورد نیاز و نیز سازماندهی مسئله آموزش و بازآموزی می‌باشد و این اقدامات به‌نحوی صورت می‌گیرد که با فرآیند افزایش تولید یا تغییرات تکنولوژیکی همساز و منطبق (سازگار) باشد. به‌طور خلاصه، کارگزینی مسئول به‌راه انداختن اشتغال در سطح

ممکن است گفته شود خدمات اشتغال در کشورها همان نقشی را که اداره کارگزینی در یک مؤسسه بزرگ ایفا می‌کند، به‌عهده دارد. در مؤسسه‌ای که به‌خوبی اداره می‌شود اداره کارگزینی مسئول استخدام بهترین افراد واجد شرایط برای مشاغل است که می‌خواهند تصدی را به‌عهده کسی بگذارند و نیز مسئول

خدمات اشتغال دائماً در حال تحول و تکامل‌اند، در نتیجه تعاریف مربوط به آنها که در ادوار مختلف صورت گرفته تغییر یافته‌اند. یک بررسی از مساحتها و منطق استانداردهای بین‌المللی کار این امکان را به ما می‌دهد تا توسعه افکار و عملکردها در این زمینه را پی‌گیری نماییم.

مؤسسه می‌باشد. همچنین اداره نمودن اشتغال وظیفه خدمات اشتغال اما در سطح ملی است. البته تفاوت‌های فراوانی وجود دارد، اداره کل کارگزینی یک مؤسسه عمدتاً در ارتباط با نیازهای آن مؤسسه است که به‌عنوان یک واحد تولیدی بسته وظیفه مهیا نمودن کار لازم به‌منظور تأمین جریان آرام فعلی را به عهده دارد. اما علاوه بر رفع نیازهای مؤسسات به‌طوری که در شغل‌های بلاتصدی، منعکس شده خدمات اشتغال می‌بایست به مسئله عرضه مشاغل و مشکلاتی رسیدگی نمایند که به‌طور کلی در سطح اقتصاد رخ می‌نماید. خدمات اشتغال

همچنین به امر مساعدت به افراد غیر شاغل (بیکار) و توسعه اشتغال رسیدگی می‌نماید. ما در این مقاله، به‌تدریج تمامی جنبه‌های آن را مورد بررسی قرار خواهیم داد. برحسب زمان و مکان، خدمات اشتغال اسامی گوناگونی داشته است. این خدمات بنام «مبادلات کار» (معمولاً بصورت مستقیم تحت اداره سازمانهای اتحادیه کارگری) «ادارات بیکاری» «ادارات کاریابی» (عبارتی که امروز هنوز بنجوی فراگیر کاربرد دارد) و «خدمات نیروی انسانی» شناخته شده‌اند. عبارت «خدمات اشتغال» توسط یکی از (اسناد سازمان بین‌المللی کار) برای اولین بار

معمول شد و این همان عبارتی است که در مقاله حاضر مورد استفاده قرار می‌گیرد.

□ اسستانداردهای اولین دوره

(۱۹۳۹-۱۹۱۹)

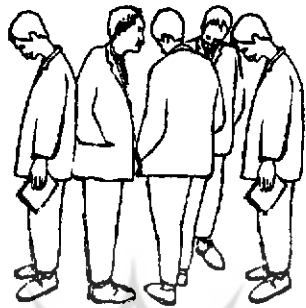
۱- اسناد اولیه

اولین اسستانداردهای بین‌المللی کار در زمینه اشتغال به سال ۱۹۱۹ یعنی سال تأسیس سازمان بین‌المللی کار باز می‌گردد، جهان درحالی که با تکانهای شدید ناشی از جنبش‌های اجتماعی روبرو بود از نخستین جنگ جهانی رمیده بود و بیشتر اقتصادش نابود و از هم گسیخته بود.

مقاله‌نامه بیکاری (شماره دو) و توصیه‌نامه بیکاری (شماره یک) که در آن سال توسط کنفرانس بین‌المللی کار تصویب شده بود به رفع بیکاری ارتباطی ندارند لیکن ابزاری هستند که عوارض بیکاری را محدود نموده پیامدهای آن را تا اندازه‌ای قابل تحمل می‌سازد. در این راستا سه طریق اصلاحی پیشنهاد می‌شود: کاریابی کارگران، بیمه بیکاری و کارهای موقتی.

اصل مساعدت شهری در کاریابی کارگران بیکار از سالهای اول قرن بیستم پذیرفته شده بود و اولین دفاتر کاریابی در برخی از کشورهای آنی که در همان ایام عضو ILO بودند، ایجاد شده بودند. هدف مقاله‌نامه مصوب ۱۹۱۹، تعمیم «گسترش» خدمات کاریابی با توجه به اصل عدالت اجتماعی تحت لوای دولت بود. برخلاف رویه معمول در آن هنگام، این مقاله‌نامه تصریح می‌کند که کاریابی می‌بایست به صورت رایگان انجام شود، هنگامی که این شرایط محقق گردید، مقاله‌نامه مورد بحث وجود دفاتر خصوصی را در جوار دفاتر دولتی می‌پذیرد. در این حال فعالیت‌های هر دو در سطحی ملی هماهنگ می‌گردد. توصیه‌نامه مربوط، پا را از

این هم فراتر می‌گذرد و از جلوگیری از پرداخت هزینه بابت کاریابی دفاع می‌کند.

این توصیه‌نامه همچنین در پی آن است که از طریق ایجاد نهادی دولتی یا اعطای یارانه به انجمن‌هائی که حمایت‌هائی از این قبیل را تأمین می‌کنند، یک سیستم بیمه بیکاری بنیان نماید.

مقاله‌نامه صرفاً از دولت‌هائی که چنین سیستمی را ایجاد کرده‌اند می‌خواهد که ترتیباتی اتخاذ نمایند که کارگران متعلق به یک کشور عضو ILO که در قلمرو کشور دیگری که عضو ILO است، کار می‌کنند، برای

استفاده از چنین امتیازی استحقاق داشته باشند.

«کارهای فصلی» که در توصیه‌نامه حاضر اجمالاً قید شده است. سومین ابزار مورد نظر در این استانداردها هستند که عواقب بیکاری را تخفیف و تسکین می‌دهند. در آن زمان این عبارت برای توصیف فعالیت‌هائی به کار می‌رفت که از جانب دولت سازمان یافته، تأمین مالی شده یا مورد مساعدت قرار می‌گرفت و در ابتدای امر جهت تأمین کار در ازای دستمزد برای افراد بیکار بود.

شایسته است که از این مقررات به‌عنوان مفهومی جدید در حقوق بین‌الملل ذکر می‌شود زیرا دارای موازینی قابل مقایسه با موازین به کار گرفته در خدمات نوین اشتغال به‌همین منظور می‌باشند.

استانداردهای اولیه از ابتدا اصل عمده‌ای را برقرار می‌سازند یعنی مشارکت نمایندگان کارگران و کارفرمایان در کمیته‌هائی که می‌بایست در تمامی موضوعات مربوط به فعالیت‌های دفاتر کاریابی مورد مشورت قرار گیرند.

توصیه‌نامه بیکاری (در کشاورزی) مصوب سال ۱۹۲۱ (شماره ۱۱) استانداردهای مصوب سال ۱۹۱۹ را تکمیل می‌نماید، در راستای مبارزه با

عواقب بیکاری در بخش، توصیه‌نامه مذکور استفاده از روش‌های پیشرفته کشاورزی، اسکان در محل، توسعه فعالیت‌های تکمیل‌کننده در فصلی که کار کمتر است و ایجاد تعاونیه‌های کشاورزی را، توصیه می‌نماید.

۲- بیمه بیکاری و مزایای کمکی

اصل حاکم بر استانداردهای اولیه بین‌المللی کار در زمینه بیکاری اساساً انجام فعالیت از جانب خود افراد بیکار می‌باشد. این اصل اصولاً همان است که در دو ابراز عمده (قانونی) وجود دارد که کنفرانس بین‌المللی کار در سال ۱۹۳۴ در جهت پاسخگویی به پیامدهای حاد بحران عظیم اقتصادی تصویب نمود: این ابزار عبارتند از: مقاله‌نامه شماره ۴۴ و توصیه‌نامه شماره ۴۴ در مورد بیکاری که به صورتی مشروح‌تر به مسئله بیمه بیکاری اشاره می‌نماید.

استانداردهای مصوب سال ۱۹۳۴ فراتر از مقررات بی‌پایه سال ۱۹۱۹ رفته و از دولتها می‌خواهد که طرح داوطلبانه یا اجباری بیکاری را در صورت لزوم با تلفیقی از طرح کمک مکمل تنظیم نمایند: آنها مزایای قابل پرداخت (غرامت یا فوق‌العاده - مدد معاش) روش‌های تعیین دایره شمول و رویه‌هایی برای اعطای مزایا را تشریح می‌نمایند.

۳- دفاتر کاریابی

در سال ۱۹۳۳، سازمان بین‌المللی کار دو سند را که به یکی از موضوعات رسیدگی شده در سال ۱۹۱۹ یعنی کاریابی برمی‌گردد، تصویب نمود.

خط‌اطرنشان می‌شود که استانداردهای اولیه از اصل سیستم کاریابی آزاد دفاع نمود و حتی در متن توصیه‌نامه شماره یک درخواست شده بود که دفاتر کاریابی حق الزحمه‌بگیر حذف گردد. ابزار قانونی سال ۱۹۳۳ (مقاله‌نامه بنگاه‌های پولی اشتغال (شماره ۳۴) توصیه‌نامه دفاتر اشتغال (شماره ۴۲) این اصل را تأیید می‌نماید، هرچند در امر حذف بنگاه‌های پولی تغییراتی داده شده است، مقاله‌نامه مهلتی سه‌ساله را برای تعطیل نمودن این بنگاه‌ها، تعیین نمود (از زمان لازم‌الاجرا شدن آن در یک کشور)، در خلال این مدت هیچگونه دستگاه انتفاعی نباید تأسیس شود. ولی مقاله‌نامه در مورد طبقاتی مشخص از اشتغال که در آنها کاریابی مشمول شرایطی ویژه است استثنائاتی را قائل می‌شود. این بنگاه‌ها بوسیله مقامات ذی‌صلاح نظارت می‌شوند، آنها می‌بایست گواهی‌نامه داشته باشند و هزینه‌ای مطابق معیاری مصوب اخذ نمایند.

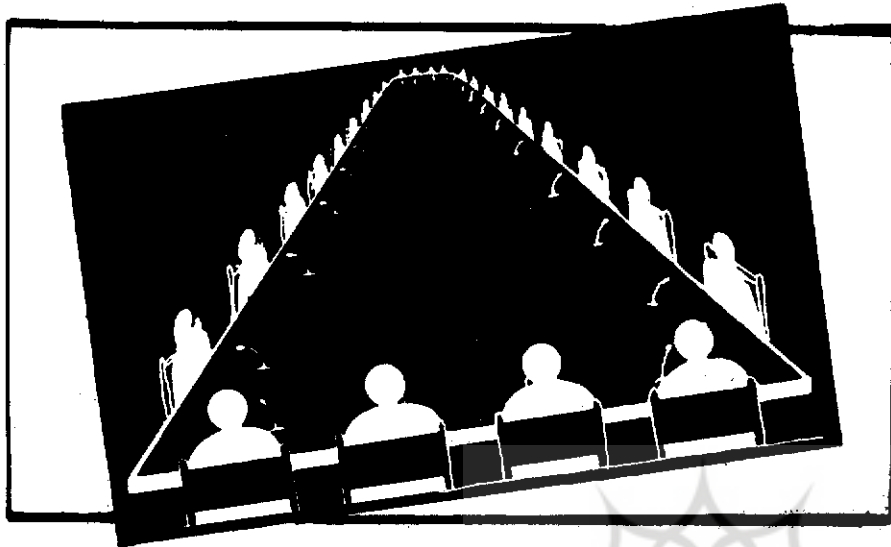
توصیه‌نامه مزبور به نقش ایفا شده توسط بنگاه‌های پولی در جزف مشخص و همچنین مشکلاتی که بواسطه حذف آنها در پاره‌ای موارد پیش می‌آید (از جمله اینکه دستگاه‌های کاریابی دولتی رایگان نمی‌توانند فعالیتشان را انجام دهند) اذعان دارند.

توصیه‌نامه درخواست می‌کند که اقداماتی می‌بایست صورت گیرد تا دستگاه‌های کاریابی اخیر یا نیازهای جزفی که از خدمات بنگاه‌های پولی مکرراً استفاده می‌کنند، منطبق شوند.

□ استانداردهای بین‌المللی کار و قوانین ملی

گاهی اوقات گفته می‌شود استانداردهای بین‌المللی کار عمدتاً آرزوهای خیرخواهانه‌ای و مقدسی است که مملو از ایده‌آل‌های مناسبی است که بدون شک برای هر مؤسسه‌ای ترجمان عدالت اجتماعی مطلوب است لیکن همگان می‌دانند که هیچگاه اجرا نخواهد شد.

این نظریه که استانداردهای بین‌المللی کار عملاً بی‌فایده است کاملاً دور از واقعیت است. این استانداردها به مراتب بیش از دیگر

اسناد، اعلامیه‌ها یا قطعنامه‌های مصوب در سطح بین‌المللی صرفاً نه تنها اصولی راهنما را تدوین می‌کنند بلکه بر آنند که زندگی روزمره را متحول سازند. هدف اصلی استانداردهای بین‌المللی کار مساعدت به تدوین قانونگذاری ملی از طریق پرکردن شکافها یا ارائه مقررات پیشرفته‌تر می‌باشد. از طریق تلاش و پیگیری لازم دبیرخانه دفتر بین‌المللی کار می‌توان به این هدف نائل آمد. همه‌ساله هیئت مدیره سازمان بین‌المللی کار موضوعاتی را برمی‌گزیند که براساس آن از کنفرانس بین‌المللی کار دعوت می‌شود استانداردهای جدید را تصویب نماید. هنگامی که این موضوعات انتخاب گردید، سازمان بین‌المللی کار پروسه طولانی تحقیقاتی و مشورتی با تمامی دول عضو را به عهده می‌گیرد تا متنی آماده سازد که هم از لحاظ زمینه و مفاد عرف و قوانین موجود منطبق با واقعیت بوده و هم موجب پیشرفت اجتماعی باشد.

متون پیشنهادی توسط کمیته‌ای سه‌جانبه از کنفرانس بین‌المللی کار مورد بحث قرار می‌گیرند، نمایندگان دولت و کارگر و کارفرمای هر کشور در کنفرانس حضور دارند.

کمیته، طی دو جلسه متوالی سالانه اصلاحات و اضافاتی در متون صورت داده و نهایتاً آنها را تصویب می‌نماید. هنگامی که استانداردهای مورد بحث بوسیله کمیته تصویب می‌شود در یک جلسه عمومی به تصویب کنفرانس می‌رسد.

استانداردهای بین‌المللی کار در دو نوع سند دیده می‌شوند: مقاوله‌نامه و توصیه‌نامه، مقاوله‌نامه‌ها به‌منظور تصویب برای دولت‌ها ارسال می‌شوند و بعد از تصویب برای آنها الزامی و لازم‌الاجرا است. کشوری که به مقاوله‌نامه‌ای ملحق شده است تعهد می‌کند که مقررات آن را هم قانوناً و هم عرفاً به مرحله اجرا درآورد. توصیه‌نامه‌ها لازم‌الاجرا

نیستند لیکن به‌منزله راهنما یا چارچوبی برای هیئت‌های ملی قانونگذاری به‌شمار می‌آیند.

سازمان بین‌المللی کار به‌منظور نظارت بر اجرای استانداردهای بین‌المللی کار، رویه (طرز عمل)‌های نظارتی متعددی تنظیم نموده است از دولی که مقاوله‌نامه‌ها را تصویب کرده‌اند درخواست می‌شود گزارش‌ها منظمی درخصوص اجرای این استانداردها ارائه نمایند. این گزارشات توسط کمیته‌ای متشکل از کارشناسان مستقل مورد بررسی قرار می‌گیرند که گاهی ممکن است درخواست کنند اطلاعات بیشتری ارسال گردد یا در صورتی که آماده ارائه نشد اظهار نظر نمایند.

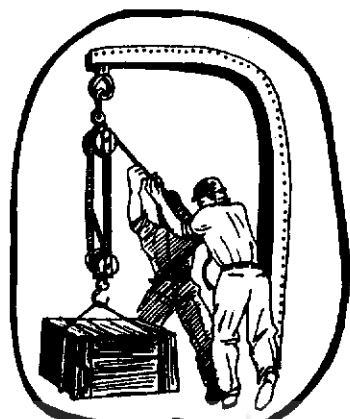
این بررسی در خلال اجلاس سالانه کنفرانس بین‌المللی کار توسط کمیته ویژه سه‌جانبه ادامه می‌یابد و کمیته مزبور گزارشی برای بحث توسط کنفرانس تهیه می‌کند، علاوه بر این از دولتها درخواست می‌شود گاه و بیگاه از مقاله‌نامه‌هایی مشخص که آنها را تصویب نکرده‌اند و نیز از توصیه‌نامه‌هایی مشخص، گزارش‌های تهیه و ارسال نمایند.

بنابراین عمل وضع استاندارد سازمان بین‌المللی کار منطبق با مکانیزم اصلی تشویق و نظارت است که مشخصاً آنرا مؤثر می‌سازد.

از سال ۱۹۱۹ استانداردهای بین‌المللی کار تأثیر قابل ملاحظه‌ای بر قوانین و عرف دولتها گذارده تا جایی که این استانداردها عمل عمده‌ای در پیشرفت اجتماعی کشورها به شمار می‌آیند.

نهایتاً در اسناد مصوب سال ۱۹۴۴ نمونه بارزی از روند دوگانه بود که در استانداردهای بین‌المللی کار در زمینه خدمات اشتغال گرفته شد. یک روند وظیفه‌ای است، که اهداف دست‌یافتنی را توصیه و تشریح می‌نمود و دیگری روند نهادی است که ساختار اداری را که به منظور نیل با این اهداف باید ایجاد شود را تشریح می‌نمود.

□ - استانداردهائیکه از سال ۱۹۴۵ به تصویب رسیده‌اند

۱- خدمات اشتغال

در سال ۱۹۴۸ تصویب دو سند قانونی را شاهد بودیم که حتی امروزه به‌عنوان مرجعی برای موضوع مطالعه حاضر به‌شمار می‌رود. مقاله‌نامه خدمات اشتغال (شماره ۸۸) و توصیه‌نامه خدمات اشتغال (شماره ۸۳)، تا تحقق یا اشتغال کامل که نتیجه سازماندهی مناسب بازار کار تلقی می‌شود. در متن حاضر، خدمات اشتغال را به‌عنوان یکی از ابزار عمده اقدامات دولت در راستای نیل به این هدف لحاظ می‌کنند. ماده یک مقاله‌نامه تصریح می‌کند که:

۱- هریک از دول عضو سازمان بین‌المللی که این مقاله‌نامه برایشان لازم‌الاجرا است می‌بایست یک سیستم خدمات دولتی رایگان اشتغال ایجاد و یا تحقق آن را تأمین نمایند.

۲- وظیفه عمده خدمات اشتغال می‌بایست این باشد که در صورت لزوم با دیگر هیئت‌های ذیربط دولتی و خصوصی همکاری نموده موجبات بهترین سازماندهی ممکن برای

بازار اشتغال را به‌عنوان بخشی لاینفک از برنامه ملی به‌منظور نیل به اشتغال کامل فراهم آورده توسعه و استفاده از منابع مولد را محقق سازد. بعد از این تعریف از نقش خدمات اشتغال، مقاله‌نامه ابزاری را مشخص می‌کند که در راستای نیل به این اهداف می‌بایست به‌کار گرفته شوند، مهمترین این ابزار که توصیه‌نامه مشروحاً به آنها می‌پردازد، عبارتند از:

- کاریابی کارگران.

- توسعه تحرک حرفه‌ای و

جغرافیایی.

-گردآوری اطلاعات در زمینه بازار کار. هرچند استانداردهای مصوب سال ۱۹۴۸ وظایف جدیدی را به خدمات اشتغال محوّل می‌سازد با وجود این آنان را از نقش سنتی‌شان معاف نمی‌دارد. این خدمات می‌بایستی بویژه در تأمین بیمه بیکاری و اجرای موازینی به نفع جوانان، مشارکت نمایند.

سیر تکاملی که در مفهوم نقش آنان مشهود می‌شود منتج به محو وظیفه اصلی آنان که حمایت اجتماعی است نمی‌شود بلکه وظیفه‌ای اقتصادی را که همان تنظیم بازار کار است بدان می‌افزاید. در راستای سازماندهی کامل این خدمات، مقاله‌نامه اصول مدیریت سالم را مقرر می‌دارد. خدمات اشتغال می‌بایست به‌عنوان شبکه دفاتر غیرمتمرکز سازماندهی شود. می‌بایست در دفاتر فعالیت‌هایی صورت گیرد تا تخصصی نمودن حرفه و صنعت را تسهیل نماید و نیازهای طبقات خاصی همچون معلولین را پاسخگو باشد و همچنین درستی و امانت، کارائی و تأمین شغلی کارکنان را تضمین نماید و موجبات همکاری مؤثر با دستگاه‌های خصوصی اشتغال که به‌منظور کسب منافع اداره

نمی‌شوند را فراهم آورد.

ماده کوتاه (ماده ۱۰) این مقاله‌نامه موجب برانگیختن مباحثات متعددی شد، این ماده مقرر می‌دارد تمامی امکانات می‌بایستی به‌کار گرفته شود تا استفاده کامل از تسهیلات خدمات اشتغال برای کارفرمایان و کارگران به‌نحوی داوطلبانه میسر گردد.

نهایتاً آنچه واجد اهمیت است آن است که این مقاله‌نامه مقرر می‌دارد به‌منظور تأمین همکاری نمایندگان کارفرما و کارگر در امر سازماندهی و اجرای خدمات اشتغال و نیز در توسعه سیاست خدمات اشتغال کمیته‌های مشورتی ایجاد گردد.

۲- دفاتر کارایی

سازمان بین‌المللی کار در سال ۱۹۴۹ مقاله‌نامه جدیدی درخصوص نمایندگیهای اشتغال تصویب نمود. باید خاطر نشان شود که استانداردهای مصوب سال ۱۹۱۹ بر اصل انحصار دولتی استوار بوده‌اند: تنها هیئت‌های دولتی مجاز بودند به امر کارایی برای جویندگان بپردازند. هرچند در مقاله‌نامه و توصیه‌نامه مصوب سال ۱۹۳۳ پاره‌ای تغییرات داده شده با این همه، به این اصل وفادار هستند.

در مقدمه مقاله‌نامه شماره ۹۶

(تجدید نظر شده) دفاتر پولی اشتغال مصوب سال ۱۹۴۹ کنفرانس بین‌المللی کار دولتها را به مقررات مقاله‌نامه شماره ۸۸ ملزم نموده به ایجاد خدمات دولتی رایگان اشتغال با امان نظر به اینکه چنین خدماتی می‌بایست در دسترس همه گروه‌های کارگران قرار گیرد و اینکه کنفرانس مقاله‌نامه جدید به‌عنوان مکمل مقاله‌نامه شماره ۸۸ به دولتها امکان این انتخاب را می‌دهد که بین دو مورد حذف تدریجی دفاتر پولی اشتغال به‌منظور کسب منافع و ایجاد دفاتر غیرانتفاعی یا ایجاد و تنظیم دفاتری که کلاً پولی هستند (خواه انتفاعی یا غیرانتفاعی) یکی را برگزینند.

مورد اول شبیه به مقررات استانداردهای مصوب سال ۱۹۳۳ بود، هرچند شرایط اجرای آنها از قابلیت انعطاف بیشتری برخوردار بود: زمان حذف آن به اختیار مقام ذیصلاح گذاشته شده بستگی به وجود خدمات دولتی اشتغال دارد. مورد دوم صریحاً مقرر می‌دارد که بین خدمات رایگان و دفاتر پولی کارایی می‌بایست همزیستی و همگامی وجود داشته باشد حتی با آنهایی که انتفاعی هستند. با این همه در هر دو مورد قید شده فعالیت دفاتر

پولی تنظیم و کنترل می‌شود.

در سال ۱۹۴۹ سازمان بین‌المللی کار خود را درگیر مباحثاتی میان دو گروه دید که گروه اول به وجود و نقش مثبت دفاتر پولی‌کاریابی اذعان داشتند و گروه دوم پیرو این عقیده بودند که اشتغال نباید به‌منزله معامله تجارتي درآمده و دولت الزاماً تنها مرجعی است که می‌بایست به فعالیت‌های کاریابی بپردازد.

مقاله‌نامه مصوب سال ۱۹۴۹ با توجه به این دو وضعیت ناسازگار، (ناجور) به‌نظر می‌رسد که بیطرف است و نه از انحصار دولت در امر کاریابی حمایت می‌کند و نه با آن مخالف است بلکه دولت‌ها را آزاد گذاشته است که هر بخش از مقاله‌نامه را که مایلند تصویب نمایند.

۳- سیاست اشتغال

کنفرانس بین‌المللی کار در سال ۱۹۴۴، در بیانیه‌ای درخصوص اهداف و آرمانهای سازمان بین‌المللی کار که به‌عنوان «اعلامیه فیلادلفیا» شناخته شده، این وظیفه ILO را برسمیت شناخته که از تنظیم برنامه‌های جهانی در بین ملل در راستای نیل به اشتغال کامل و بهبود استانداردهای زندگی حمایت نماید. با مستقل شدن بسیاری از کشورها، معضل توسعه

بزودی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار گردید. در سال ۱۹۶۴ ILO دو سند را تصویب نمود. مقاله‌نامه سیاست اشتغال (شماره ۱۲۲) و توصیه‌نامه سیاست اشتغال (شماره ۱۲۲) که به‌نحوه بارز در تکامل تدریجی نظرات نقش مهمی ایفا نمایند هرچند این دو صرفاً به صورت اتفاقی به خدمات اشتغال می‌پردازند ولی ناچار تأثیری تعیین‌کننده بر مفهوم آتی نقش خود به جا می‌گذارند.

براساس متون جدید، اشتغال دیگر صرفاً موضوع سازماندهی بازار کار به‌شمار نمی‌آید، مکانیزم اقتصادی حتی بعد از رفع کلیه موانع و اصلاح عدم توازن‌ها، خودشان به تنهایی اشتغال را به بالاترین سطح نمی‌برند، به‌این هدف صرفاً از طریق اراده تمایل سیاسی و یک سری موازین و اقدامات مداوم و منسجم می‌توان نائل آمد که توصیه‌نامه مشروحاً به آن می‌پردازد.

بخش اول مقاله‌نامه شماره ۱۲۲ مقرر می‌دارد که برطبق فلسفه همیشگی ILO نمایندگان ذیربط طرفین، بویژه نمایندگان کارفرمایان و کارگران می‌بایست جهت جلب همکاری کامل آن‌ها مورد مشورت قرار گیرند. این جهت‌دهی نوین در نقش

خدمات اشتغال پی‌آمدهای سریع به‌دنبال داشت، کار تنظیم بازار کار که ابتدا به خدمات اشتغال سپرده شده بود دیگر از اهمیتی ویژه برخوردار نبود و صرفاً بصورت یکی از عناصر سیاست اشتغال از جمله سیاست کشاورزی، تکنولوژیکی یا بودجه درآمد.

با این همه خدمات اشتغال نقش عمده خود را حفظ نمود، از آنجا که سیاست اشتغال متکی بر حداکثر آگاهی دولت‌ها و تکامل تدریجی جمعیت فعال، اشتغال، بیکاری، بیکاری پنهان (ناقص) بود، این خدمات به وظیفه آماری مهمی دست یافت.

از آنها خواسته شد که برنامه‌هایی به‌منظور آموزش و بازآموزی کارگران برای تکمیل اقدامات در زمینه سرمایه و تجدید ساختار اقتصادی فرا خوانده شدند. آنها توانستند در برنامه‌های ویژه اشتغال وظایف مدیریتی و نظارتی انجام داده یا به‌عنوان همکار عمل کنند.

این فعالیت‌های جدید که ناشی از سیاست اشتغال می‌باشد به دو وظیفه دیگر که خدمات اشتغال طی سالیان دراز عهده‌دار آن بود و عبارت بود از: مساعدت به جویندگان کار و تنظیم بازار کار، افزوده گشت.

در باب همین موضوع ILO در سال ۱۹۸۴، توصیه‌نامه سیاست اشتغال (شماره ۱۶۹) (مقررات تکمیلی) را تصویب نمود که توصیه‌نامه مصوب ۱۹۶۴ را تعمیم و گسترش می‌دهد.

توصیه‌نامه مصوب سال ۱۹۸۴ نظرانی را مطرح می‌کند که از سال ۱۹۶۴ بویژه در اعلامیه اصول برنامه عمل مصوب سال ۱۹۷۶ توسط کنفرانس بین‌المللی سه‌جانبه ILO در زمینه اشتغال، توزیع درآمد، توسعه اجتماعی و تقسیم بین‌المللی کار، پیشنهاد شده بود.

این سند قانونی فراتر از مفهوم اشتغال کامل مولد و مبتنی بر انتخاب آزاد است که در اکثر متون ILO درباره اشتغال ذکر شده و بر روی «حق کار» تأکید می‌کند. سازمان

ملل درباره حقوق اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی بخش اول توصیه‌نامه شماره ۱۶۹ مقرر می‌دارد که:

۱- توسعه اشتغال کامل مولد و مبتنی بر انتخاب آزاد مقرر شده در مقاله‌نامه و توصیه‌نامه اشتغال مصوب ۱۹۶۴، می‌بایست به‌عنوان وسائل دستیابی عملی و تحقق حق کار کردن تلقی شود.

□ ۲- توسعه اشتغال کامل، مولد و مبتنی بر انتخاب آزاد می‌بایست به‌عنوان اولویت و نیز بخشی تفکیک‌ناپذیر از سیاستهای اقتصادی و اجتماعی دولتها و در صورت لزوم برنامه‌های آنها به‌منظور پاسخگویی به نیازهای اساسی جمعیت منظور گردد.

توصیه‌نامه شماره ۱۶۹، بعد از

بازگویی اصول کلی سیاست اشتغال، سیاستها و اقدامات لازم به‌منظور توسعه اشتغال را وضع می‌کند: سیاست جمعیت اشتغال جوانان، گروه‌های محروم، سیاستهای تکنولوژیکی، بخش غیررسم، مؤسسات کوچک، سیاستهای منطقه‌ای توسعه، سرمایه‌گذاری دولتی و برنامه‌های ویژه کاری دولتی، همکاری بین‌المللی اقتصادی و مهاجرت بین‌المللی.

توصیه‌نامه مصوب سال ۱۹۸۴، مانند توصیه‌نامه مصوب سال ۱۹۴۶، بدون ذکر خدمات اشتغال به‌نحوی مشخص، بر اقداماتی تأکید می‌کند که صرفاً این خدمات می‌توانند به‌جا آورند تدابیری به‌منظور یافتن راهکار برای جوانان یا نقل و انتقالات کار.

